



SZÖVEG –  
KÓLNEI LÍVIA

SOROZAT –  
LÉTKÉRDÉS

# ÁDÁMNÁL ÉS ÉVÁNÁL KEZDŐDTEM

Az első emberpártól származom! Ez elképesztő! Amikor erre rádöbbsentem, a felfedezés egészen fejbe kólintott. Genetikai kutatások szerint a ma élő emberiség egyetlen emberpártól ered, tehát a bibliai szerző nem tévedett, és nem is csupán jelképeket használt. Meg kell barátkoznom a gondolattal, hogy családfám gyökere olyan hosszan nyúlik vissza az időben, mint az emberiség történelme. És ezzel mindenki így van, aki ma él.

## ◆ AZ ELŐDÖK, AKIKNEK VALAMI MÁR SIKERÜLT

Azok a szerencsés emberek, akik személyesen ismerhetik szüleiket, nagyszüleiket, esetleg még a dédszüleiket is, hallatlanul nagy szellemi kincsre tesznek szert pusztán azzal, hogy megfigyelhetik viselkedésüket, az élet kihívásaira adott válaszaikat, meghallgathatják családi történeteiket. Az elődök átvészelt szenvedései, megoldott nehézségei mind-mind biztató példák az utókornak: „Ha ő megoldotta, nekem is menni fog!” Honnan tudnám, hogy túl lehet élni egy telet szabad ég alatt, egy gyapjúpokróccal, ha nagyapám nem adta volna tovább a francia hadifogságban szerzett „élményeit”? Vagy hogy haza lehet gyalogolni a Don-kanyarból a hómezőkön át, papírtalpú bakancsban, fagyott lábujjakkal is? Ha én kerülnék hasonló helyzetbe,

az ő példája nyomán hinnék abban, hogy nekem is sikerülhet, neki kell vágnom. Vagy honnan tudnám, hogy kisebb-nagyobb egészségproblémákkal nem kell kétségbe esni, ha nem láttam volna édesanyám „betegfüzetét”? Ebbe az ominózus noteszbe, amit családi ereklyeként becsülünk, gondosan feljegyezte a negyvenes éveiben, hogy mikor mije fájt, milyen testi problémája volt. Két-három-négy bejegyzés minden napra jut. Közben pedig maradéktalanul teljesítette minden feladatát otthon is és tanárként, a munkahelyén is. Ma már 82 éves, és testi-lelki nyűgei mellett is teljesen ellátja önmagát, sőt, hetente egyszer még nekünk főz ebédet... Ki más ő, mint példakép, eleven történelem, tömény biztatás és reménység nekünk, az utódainak?





## A CSALÁDFA ÁRNYÉKÁBAN

Harmincas éveim közepén kezdtem el kutatni a saját őseimet. Elég tipikus ez a helyzet: a huszonéveseket még nem nagyon érdeklik a felmenőik, ők inkább függetlenedni akarnak az ősöktől – a cseperedő gyerekek viszont ráébresztik a fiatal szülőket, hogy a genetikai örökségen túl valami abból fakadó szellemi hagyatékot is jó lenne rájuk hagyni. Ekkor újraélednek azok a történetek, amelyeket – szerencsés esetben – a nagyszüleinktől hallottunk. Akit pedig mélyebben érdekel a családfakutatás, ma már rengeteg internetes segítséget talál. Nem haszontalan időtöltés ez, hanem igazi szellemi élmény, ahogy az adatok összeillesztésével szinte felépülnek és megelevenednek képzeletünkben régen élt elődeink. Nem vagyok nemesi származású, így csak a 19. század elejéig visszamenően rendelkezem biztos adatokkal róluk, de már ez is hatalmas kincsesbánya!

Az időhatár pedig nem korlátoz: gondolatban visszamegyek az időkben, és megjelennek az őseim hosszú-hosszú sorban, férfiak és nők, mind erősek és elszántak, vagy éppen gyengék és esendők, de

abban megegyeznek, hogy igent mondtak az élet továbbadására, és mindannyian olyan szerencsések voltak, hogy ez sikerült is. Nekik köszönhetem – igen, valamennyiüknek, egészen Éváig és Ádámgig –, hogy én ma élhetek. Egy történelmi hosszúságú genetikai lánc végén állok – és nem is én vagyok az utolsó! –, amelyben minden láncszem egyformán fontos, mert a folytonosságot biztosítja.

Milyen jó lenne, ha ez a láncolat folytatódna az idők végezetéig! Remélem, hogy utódaim ott lesznek majd azok között, akik egy jól működő Európai Unióban fognak élni, akik megvalósítják Afrika ivóvízhálózatát, akik hozzáadják majd tudásukat környezetkímélő földi energiaforrások feltalálásához, akik hozzájárulnak egy erőszakmentesebb civilizációs átalakuláshoz, akik benépesítik majd az első Mars-kolóniát, akik elhagyják csillaghajón a Naprendszer!

Meglódtul a fantáziám? Igen, de bizakodásomat a visszapillantásból nyerem. Az emberi idők kezdete óta sok-sok szülőm, teremtő erővel rendelkező apáim és anyáim néznek biztatóan rám és gyerekeimre. Miért ne bizakodnék én is, ekkora sereggel a hátam mögött? ♦